

paa en Inspektionsreise tilstede i Aalborg til-
 ligemed den overordnede Læge ved 2den Ge-
 neralkommando, Overlæge Hahn. De under-
 søgte i Forening Rekrut Poulsen og modtog
 Begge det Indtryk, at Rekruten var Stimu-
 lant. Man fik ham til at vise paa hvilken
 Maade han plejede at tærffe, og hans Bevæ-
 gelser ved denne Leilighed afgave efter Stabs-
 lægens Indberetning „utvivlsomt Bevis paa,
 at hans Udsagn om Armens Stivhed eller
 Ubevægelighed vare usande“.

Efter at være udfreven fra Sygehuset
 blev Rekrut Poulsen paaany stillet for Forhør
 den 10de Juli. I dette Forhør fremlagdes
 Udskrifter af de ved Børglum og ved Benne-
 berg Herred affholdte Forhør til Oplysning om
 hans tidligere Tilstand. Under disse Forhør
 vare Forklaringer afgivne af 10 Personer, der
 iblandt hans Moder og Svigerfader. De be-
 kræftede, at han i 1867 er bleven staaet af
 en Dyr, og at han efter den Tid har klaget
 over Smærter i den høire Arm samt over, at
 den var bleven mindre stillet til Arbejde —
 at han navnlig havde brugt Leen maadelig —
 i Almindelighed, naar han tærffede, paaet at
 have den venstre Arm fremmest, og at hans
 Klager blandt Andet vare gaaede ud paa, at
 han ikke kunde taale at løfte høire Arm i Væ-
 ret, ligesom det engang var hændet, at han
 ikke havde kunnet føre Maden til Munden
 med høire Haand. Et enkelt Vidne, hos hvem
 han havde arbejdet, udtaler blandt Andet, at
 Poulsen vistnok vilde kunne have tjent Mere
 ved Tærffning, hvis hans Arm havde været
 fuldkommen frisk, og en af hans tidligere Med-
 tjenere ytrer, at Poulsen hyppig, naar han
 havde svært Arbejde, maatte standse dermed,
 og at han havde Banskethed ved at bruge
 Leen samt at skjære Hækkelse. De saaledes af-
 give Forklaringer vise imidlertid paa den anden
 Side, at han har deltaget i forskjelligt Slags
 Arbejde om end med betydelig Indskrænkning
 i sin Førlighed.

I Forhøret meddelte Kompagnichefen, Ka-
 pitain Rjerulf, at Rekruten tilsyneladende ikke
 viste slet saa stor Svagelighed som tidligere,
 men dog endnu ikke vilde kunne gjøre den
 Tjeneste, som kræver Armens frie Bevægelse,

t. Ex. ikke gjøre ordentlig Honneur, ikke springe
 paa Hesten, svinge Armen ved de forberedende
 Dvælsel o. dsl. Derimod var han flink i
 Geledet, havde stundt meget godt ved Skyde-
 øvelserne og var tilsyneladende vel begavet.
 Den 2den Juli var han bleven sendt til
 Svømning. Han var da i Sele springen ud
 paa dybt Vand, havde i Begyndelsen holdt
 Armen ind til Kroppen, men da Stangen af
 vedkommende Læver blev sænket noget, saa at
 han kom lidt dybere i Vandet, havde han paa
 en ganske naturlig Maade givet sig til at slaa
 ud med begge Arme, og først da han var
 kommen ind til Broen, og han havde faaet
 fat med den venstre Haand, havde han atter
 sænket den høire ned til Legemet i den Stil-
 ling, hvori han plejer at holde den. Kapita-
 nen tilføjer, at Poulsen, der hilser ved at bøie
 Hovedet ned og derefter løfte Armen saa høit
 som mulig, har „Noget i sit Blik, som hele
 Tiden viser, at han er paa sin Post“, og slut-
 ter med at erklære, at han anser ham for Si-
 mulant, hvad enten han nu aldeles opdigter
 sin Svagthed eller blot overdriver den.

Premierlieutenant Harboe forklarede, at
 han som Premierlieutenant paa Skolen havde
 haft Leilighed til at iagttage Rekrut Poulsen.
 Denne havde strax efter at være kommen ind
 til Tjeneste begyndt at klage sig i den høire
 Arm, og Lieutenanten troede da, at han vir-
 kelig led af en Svagthed. Naar Premierlieute-
 nant Harboe lagde Haanden paa Armen og
 spurgte til den, ommede Rekruten sig stærkt.
 Men en Dag, da Lieutenanten kom bagved
 Geledet, og Rekrut Poulsen ikke saae ham,
 førend han havde lagt Haanden paa Armen
 og spurgt, hvordan det gik, ommede han sig
 slet ikke. Først da han havde vendt sig om
 og set Lieutenant Harboe, var han sunken sam-
 men og havde da ommedet sig stærkt. Dgsaa
 dette Vidne udtaler som sin Overbevisning, at
 Poulsens Færd paa ham gjør bestemt Indtryk
 af Komediespil.

Sergent Jensen bekræftede ligeledes, at
 Rekrut Poulsen, da han var sendt i Vandet,
 havde paa dybt Vand slaaet om sig med begge
 Arme paa en saadan Maade, som han ellers
 aldrig kunde, samt at han for nogle Dage